

Hrebendova kapsa – ďalší úspech našich žiakov

Kniha – Matej Hrebenda – spisovateľka Lena Riečanská a dve žiačky kvarty, Ninka Adamová a Kristínka Motyčková. Toto spojenie bolo súčasťou vyhodnotenia 22. ročníka súťaže vo vlastnej tvorbe – Hrebendova kapsa, ktoré sa konalo v Hnúšti. Pani Lena Riečanská si starostlivo prečítala súťažné práce, ktorých bolo vyše deväťdesiat, a milými slovami vychválila i povzbudila nádejných budúcich spisovateľov.

Ninka Adamová, ktorá nie je nováčikom v tejto súťaži, si odniesla **1. miesto** vo svojej kategórii v písaní prózy.

Srdečne blahoželáme a obom dievčatám želáme veľa tvorivých síl v ďalšom písaní.

A tu je jej súťažná práca

Moment , čo prelomil ľady

Zazvonil zvonec. „Oh nie, budem zase meškať,“ pomyslela som si. Ponáhľala som sa cez školské chodby do svojej triedy. Po ceste do nej som ho zazrela. Adrian. Jeho

hnedé kučeravé vlasy sa topili v slnečných lúčoch a úsmev žiaril šťastím. Aj on si ma všimol, ale jeho kamaráti ho odtiahli do svojej triedy. Rýchlo som sa spamätala. Môj cieľ bol dostať sa na hodinu fyziky. Nemohla som sa ubrániť myšlienkam naňho a do triedy som skôr vpadla ako slušne prišla ...

„ Slečna Kováčová, dost' že idete!“ z mojich predstáv ma prebudila učiteľka fyziky. Ospravedlnila som sa, sadla si do lavice a skontrolovala čas. Bolo 7:55. „ A odložte ten telefón! Ach, tá dnešná mládež ...“ S kyslým výrazom som otvorila zošit a začala sa hodina. „ Kto by dnes chcel odpovedať? Aaa, už viem. Slečna Kováčová,“ ozvalo sa triedou. Veľmi neochotne som sa postavila a namierila si to k tabuli. Netrvalo dlho a vrátila som sa na svoje miesto aj s guľou z odpovede...

Celú hodinu ma prenasledovala svojím cholericickým pohľadom. Neviem, čo nemám rada viacej. Či fyziku, alebo fyzikárku Šimonovú. No otázka, ktorej sa nemôžem zbaviť celé dni a noci, je, ako učiteľka ako ONA , môže mať tak úžasného a skvelého syna ako je Adrian. Ja viem, človek by tomu sám neveril, kebyže ho nepočuje volať ju mama. Jediné čo majú rovnaké, sú ich oči. Ich modrozelenkasté oči. Oči, do ktorých by som sa najradšej pozerala stále. Ale iba vtedy, ak by boli Aďove. No, spomeň čerta ...

K mojej skrinke pribehol Adrian. „ Ahoj, Maja. Dnes ráno som ťa zahliadol. Mala si dost' naponáhlo,“ povedal mi. „ Ahoj“, odvetila som so zatajeným dychom, „ meškala som na prvú hodinu.“ Ale veď to poznáš, pondelkové vstávanie.“ Zasmial sa: „ Áno, viem o čom hovoríš. Nechcela by si sa vo štvrtok stretnúť ? Mohli by sme zájsť do kina alebo.. “ „To by bolo super!“ skočila som mu do reči. „ Áno? Výborne! Tak vo štvrtok o 19:00 pred kinom. Dúfam, že nebudeš meškať ako na hodinu.“ S nemým úžasom som sa prizerala ako jeho očarujúcu prítomnosť vystriedala moja kamoška. Ešte mi zakýval a hneď potom sme sa so Zuzou pustili do hlbokých debát.

Môj dlho očakávaný štvrtok prišiel. Všetko bolo dokonalé. Až dokým sme nevyšli z kina a rozhodli sa ešte zájsť na zmrzku. Vtedy sa všetko pokazilo. Čírou náhodou nás uvidela jeho mama, fyzikárka Šimonová. A nebola nadšená z toho, čo videla. „ Adrian ?! ... Kováčová?! Čo má toto znamenať??“ skríkla. „ Mami, upokoj sa. Vravel som ti, že pôjdem von. Len sme boli s Majou v kine a ..“ „V kine ? s Majou? Och! Synček, ty máš predsa na viac než toto!“ „Mama! Nehovor tak o nej !“ zastával sa ma Adrian. „Žiadne také! Nepoznáš toto dievča. Zakazujem sa ti s ňou stretávať ! Bav sa s niekým tvojej úrovne,“ urážlivo pokračovala. Nedokázala som to počúvať, ani neviem čo mi to napadlo, so slzami v očiach som sa rozbehla domov. Zavrela som sa v izbe a zavolať kamarátke Zuzane. Večer mi napadlo toľko dobrých odpovedí na spršku nadávok, ktoré o mne vyslovila učiteľka Šimonová. Ale rozhodla som sa to neriešiť. Nechcela by som ju mať v rodine! Predsa ešte niekde musím nájsť tak dokonalého chlapca ako je Aďo. S jeho humorom, oslovujúcou inteligenciou, očarujúcim šarmom a výzorom. Možno budem mať šťastie a bude sa tiež volať Adrian. Ach, prečo mi musí tá fyzika tak ničiť život!?

Prišiel ďalší pondelok. Dokým sa Maja Kováčová s nie veľkým nadšením chystala do školy, učiteľka Šimonová tam už bola. Práve vošla do kabinetu a stretla v ňom svoju kolegyňu chemikárku Horákovú. „Ahoj, Kamila. Máš nejakú dobrú náladu. Čo sa stalo?“ opýtala sa Šimonová. „ Naša žiačka Kováčová zo septimy obhájila 2. miesto v regionálnej súťaži Mladý chemik,“ naradostene odpovedala chemikárka.

„ Kováčová? Maja Kováčova?“ prekvapene sa spýtala fyzikárka. „ Áno, tá. Veľmi šikovné dievča.“ „ Si si istá, že sa bavíme o tom istom dievčati? Ja totižto učím Kováčovú a nemyslím si, že by dokázala excelovať v niečom takom,“ konštatovala Šimonová. „ To, že nevyniká vo fyzike, ešte neznamená, že je zlá vo všetkom ostatnom, Jarka,“ múdro poznamenala chemikárka a odišla.

„ Majka,“ ozvalo sa v to ráno z kuchyne. „Prosím ťa,

mohla by si skočiť do lekárne? Potrebujem lieky na srdce. Tu máš recept.“ „ Jasné babka. Po škole ti ich prinesiem,“ odvetila som s úsmevom na tvári a pobrala som sa do lekárne. Dlhánsky rad, ktorý som zbadala, ma zaskočil. Nedočkavo som kontrolovala hodinky, zatiaľ čo mi pot stekal po čele. No počkala som, kým som prišla narad, pretože zdravie mojej starkej je pre mňa dôležité. Zabralo mi to viacej času, než som predpokladala. A tak som zase meškala na svoju prvú pondelkovú hodinu fyziky ...

Tentokrát som na dvere zaklopala, ale v triede bol krik. Pani učiteľka Šimonová zrejme pre čosi kárala mojich spolužiakov. Vošla som teda dovnútra. „ ... Že sa nehanbíte chlapci, veď ste už septimáni a správate sa ako veľké deti! Kováčová! Môžete mi vysvetliť, prečo zase meškáte ?!“ chystala som sa jej odpovedať, no ona ďalej pokračovala vo svojom húkaní. Sadla som si do lavice a čudovala sa, ako pri tom môže dýchať. Naklonila som sa k Zuzane a chcela som jej niečo povedať, no vtom v triede nastalo ticho. Pani učiteľka Šimonová očervenela v tvári a sťažka dýchala . Jej líca akoby napuchli. Chytila sa za srdce a brucho. Naplo ju na zvracanie ... Tento okamih bol pre mojich spolužiakov naozaj traumatizujúci. Bez rozmýšľania som vytiahla z tašky krabičku liekov s názvom Nitroglycerín, ktorý mal byť pre starkú, a s výkrikom: „ Volajte sanitku a choďte po riaditeľa!“ som sa rozbehla k učiteľke. „ Pani učiteľka, dajte si to, prosím, pod jazyk! Neprehltnite! Bude to v poriadku! Hneď príde sanitka,“ a môj pohľad sa stretol s kamoškiným, ktorá práve dotelefonovala. Krče však neprestávali. Situácia presne ako máva starká. „Škoda, že tu nie je tlakomer,“ preblyso mi myslou. V takejto chvíli podávam starkej ešte jednu tabletku. Rovnako som učinila tak aj teraz. A bolo to správne rozhodnutie. Dvere do triedy sa otvorili a vbehol riaditeľ ...

Zanedlho sa školou šíril prenikavý zvuk sirény sanitky. Dnes hodinu fyziky asi mať nebudeme. Všade navôkol zmätok. S niečím takýmto sme nerátali. Ako ju prenášali do sanitky,

zachytila som učiteľkin vďačný pohľad.

Prešiel mesiac. S Adrianom sme sa za ten čas zblížili. Jeho mama nám už v ceste nestála. Pred prvou hodinou fyziky, po dramatických udalostiach z minula, si ma zavolała do kabinetu. „Majka, chcem sa ti ešte raz poďakovať. Zachránila si mi život. Nemala som ťa hneď odsudzovať bez toho, aby som ťa spoznala. Teraz už viem, kto naozaj si. A som šťastná, že môj syn si vybral práve teba.“ Chcela som jej odpovedať, ale nenechala ma. „Prosím, nič nehovor. Poďme už radšej do triedy, nech nemeškáme.“

A takto sa začala hodina fyziky, na ktorú som sa po dlhom čase začala tešiť. Zazvonil zvonec.